

В минулому році механізована ланка Анатолія Комара з колгоспу «Україна» (с. Тишківка) Добровеличківського району на площі 40 гектарів одержала по 85 центнерів кукурудзи в зерні.

Анатолій Комар був учасником республіканської наради молодих кукурудзіводів.

Повернувшись з наради, механізатор взяв підписані зобов'язання: одержати на 100-гектарній площі по 60 центнерів зерна кукурудзи на гектарі. Крім цього, по 300 центнерів цукрового буряка з кожного гектара на площі 45 гектарів.

На знімку: Анатолій КОМАР (в центрі) бесідує з членами ланки. Фото В. КОВПАКА.

КУРСИ ТРАКТОРИСТІВ ВІДКРИТО

— Так! Сьогодні дійсно відкрилися курси по підготовці трактористів для колгоспів району, — відповідає нам керуючий районним відділенням «Сільгосптехніки» Г. К. Шаповалов. — Справа хоч і копійка, але, безперечно, потрібна. В цьому році підготуємо 36 чоловік.

Разом ідемо до приміщення, де відбуваються заняття майбутніх механізаторів. Для навчання є все необхідне: таблиці, карти, діаграми, запасні частини машин.

— Практичні заняття безпосередньо в майстернях будемо проводити, — пояснює керуючий.

— А кадри вчителів? — цікавимося.
— У нас чудові інженери, агрономи. Це С. А. Шевченко, А. Д. Водніков, В. М. Майстренко, С. І. Більбуца, Т. Г. Шевченко.

Поки ми розмовляли, закінчилась лекція. Веселі, життєрадісні обличчя, дужі руки у молодих хлопців, майбутніх спеціалістів. Вони приїхали сюди з усіх господарств району. Навчаться їх послали колгоспи, щоб були в артілях свої кадри механізаторів. Більшість курсантів — юнаки, що повернулися з армії. Ось Віталій Груша. По спеціальності бухгалтер. Вирішив переорієнтуватися. Більш до душі кермо трактора, неспокійна робота механізатора. Згоден з такою думкою і Є. Даниленко та інші курсанти.

Найбільше слухачів на курсах з артілі імені Леніна — вісім чоловік здобувають професію тракториста.

Мине небагато часу, і хлопці впевнено візьмуть у свої руки техніку, вирощуватимуть високі врожаї.

А. ДЕМИДОВ.

Устнівське районне відділення «Сільгосптехніки».

Пролетарі всіх країн, єднатесья!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 22 (529)

Середа, 21 лютого 1962 р.

Ціна 2 коп.

У ЦК ЛКСМ України

ПРО РОБОТУ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ РЕСПУБЛІКИ ПО ПІДГОТОВЦІ МЕХАНІЗАТОРСЬКИХ КАДРІВ ДЛЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

В постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 10 січня 1962 року «Про поліпшення справи підготовки механізаторських кадрів для сільського господарства» відмічається, що за останній час партійні, радянські організації, органи сільського господарства і професійно-технічної освіти провели значну роботу по забезпеченню колгоспів і радгоспів кваліфікованими механізаторськими кадрами.

Проте, як вказується в постанові, в підготовці механізаторів для сільського господарства мають місце серйозні недоліки. В ряді республік існуюча сітка училищ механізації сільського господарства не забезпечує підготовку необхідної кількості механізаторських кадрів. Значна частина училищ має недостатню матеріально-технічну базу, навчання учнів проходить на застарілих зразках техніки, по програмах і учбових посібниках, які не відповідають вимогам сьогоденного дня, зокрема недостатньо відображають досягнення науки і техніки, а також досвід передових механізаторів: Гіталова, Мануковського, Світличного і ряду інших новаторів сільськогосподарського виробництва.

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР зобов'язують Ради Міністрів союзних республік, починаючи з 1962 року, проводити підготовку механізаторів в училищах механізації сільського господарства і сільських професійно-технічних училищах по наступних основних професіях: «тракторист-машиніст» широкого профілю, який має необхідні знання і практичні навички роботи на тракторах, зернових, кукурудз'яниці, силосозбиральних і інших комбайнах, автомобілях і складних сільськогосподарських машинах відповідно до умов сільськогосподарського виробництва окремих зон країни, а також має знання по агрономії, слюсарно-ремонтній справі і практичні навички по ремонту сільськогосподарської техніки (з дворічним строком навчання); «механізатор тваринницьких ферм» (з спеціальністю електромонтера, який має необхідні знання і практичні навички в експлуатації тракторів, автомобілів, а також машин і устаткування, які застосовуються для механізації тваринництва, має відповідні знання і практичні навички по монтажу і ремонту устаткування ферм, а також знає основи зоотехнії); «з дворічним строком навчання; «механізатор меліоративних і іригаційних об'єктів», який має знання і практичні навички роботи на тракторах, екскаваторах, бульдозерах, скреперах, грейдерах, канавкопачах, а також має відповідні знання в залежності від зональних умов, які необхідні для обслуговування і поточного ремонту насосних, дощових установок та інших спеціальних машин і устаткування — з дворічним строком навчання; «електромонтер сільської електрифікації і зв'язку» (який має необхідні знання для обслуговування електротехніки, сітки сільських станцій і підстанцій, електротехнічних установок і зв'язку) — з строком навчання 1 рік і 6 місяців; «слюсар по ремонту тракторів, автомобілів і сільгоспмашин» (який має необхідні знання для роботи на ремонтних заводах і в ремонтних майстернях) — з строком навчання 1 рік і 6 місяців.

Перехід на підготовку по вказаних вище професіях буде здійснюватися поступово на протяжні 1962—1965 років.

Починаючи з 1962 року, підготовка механізатор-

ських кадрів для колгоспів в училищах механізації сільського господарства і в сільських професійно-технічних училищах буде проводитись за рахунок державного бюджету, а на короткотермінових курсах — за рахунок колгоспів.

В постанові рекомендується ЦК ВЛКСМ, ЦК ЛКСМ союзних республік, крайкомам і обкомом комсомолу взяти безпосередню участь у комплектуванні училищ механізації, особливо за рахунок дівчат, а також здійснювати шефство над будівництвом нових училищ механізації сільського господарства і сільських професійно-технічних училищ і над створенням в них хорошої учбово-виробничої бази.

На виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР ЦК ЛКСМ України постановляє:

1. Зобов'язати обкоми, райкоми комсомолу, комітети первинних комсомольських організацій колгоспів і радгоспів республіки разом з радянськими, господарськими органами, відділеннями «Сільгосптехніки», а також з відповідними органами профтехосвіти взяти безпосередню участь в підборі і направленні на навчання в училища механізації сільського господарства і сільські професійно-технічні училища добре зарекомендувавши себе молодих виробничників колгоспів і радгоспів республіки. Звернути особливу увагу на необхідність широкого залучення дівчат до оволодіння механізаторськими професіями.

2. Вважати бойовим завданням комсомольських організацій республіки здійснення конкретного дійового шефства над будівництвом нових училищ механізації сільського господарства, сільських професійно-технічних училищ, для чого оголосити їх ударними комсомольськими будовами району, області. Обкоми, райкоми комсомолу повинні взяти активну участь в створенні міцної учбово-виробничої бази училищ механізації сільського господарства і сільських професійно-технічних училищ.

Працювати по-гіталовськи

ТОРІК комсомолец Леонід Шеліган, застосовуючи гіталовські методи роботи, виростив по 51,2 центнера зерна кукурудзи на кожному з 100 гектарів.

Своїм прикладом Леонід запалив багатьох своїх друзів. В цьому році вирощувати кукурудзу без затрат ручної праці будуть ще кілька механізаторів. Вони працюватимуть в ланці Леоніда. Це — Ілля Яковенко, Федір Корж, Сергій Жиленко. В 1962 році молоді механізатори зобов'язалися виростити на площі 85 гектарів по 55 центнерів сухого зерна. Зараз кукурудзіводи вивозять на площу добрива. Вивезено вже по 11,5 тонн перегною на гектар. По-комсомольськи, завзято працюють хлопці.

Нещодавно в районі відбулися заняття школи гіталовських методів вирощування кукурудзи. На них виступив і Леонід Шеліган, який розповів про свої успіхи кукурудзівода. Більшість слухачів школи — молоді механізатори господарств району.

О. ВЕДЕНЄВ.

Колгосп імені Леніна
Олександрійського району.

ВИХОВУВАТИ АКТИВНИХ БУДІВНИКІВ КОМУНІЗМУ

19 лютого в Києві, у Жовтневому палаці культури, відкрилась республіканська нарада з питань ідеологічної роботи.

В нараді беруть участь секретарі обкомів, міськкомів і райкомів партії, завідувачі і заступники завідувачів відділами пропаганди і агітації обкомів, завідувачі відділами міськкомів і райкомів КП України, заступники голів облвиконкомів і начальники обласних управлінь культури, секретарі обкомів комсомолу, завідувачі відділами культурнової роботи облпрофрад, працівники преси, видавництва, радіо, телебачення, кіностудій і театрів, письменники, художники, композитори, пропагандисти, агітатори, робітники, завідувачі клубами і бібліотеками, працівники народної освіти, керівники республіканських організацій та відомств — всього близько 2 тисяч чоловік.

Тепло зустріли присутні поєву у Президії керівників Комуністичної партії і уряду України товаришів А. І. Гайового, О. І. Іваницького, І. П. Назанця, Н. Т. Кальченка, М. В. Підгорного, І. С. Сеніна, П. Ю. Шелеста,

В. В. Щербинського, М. Д. Бубновського, А. Д. Снаби, В. Н. Клименна, П. К. Кошового. Місця в президії займають також заступники Голови Ради Міністрів УРСР П. Т. Тронько і О. Н. Щербань, заступник завідувача відділом пропаганди і агітації ЦК КПРС по союзних республіках А. Г. Єгоров та інші.

За дорученням Президії Центрального Комітету Комуністичної партії України нараду відкрив перший секретар ЦК КП України тов. М. В. Підгорний.

З величезним піднесенням, під довго не стихаючі овації, до почесної президії наради обирається Президія Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу на чолі з видатним лєнінцем Мичаєм Сергійовичем Хрущовим.

З доповіддю про завдання ідеологічної роботи в світлі рішень ХХІІ з'їзду КПРС виступив секретар ЦК КП України А. Д. Снаба.

Після доповіді почалися дебати. Народа продовжує роботу.

(РАТАУ).

Професія в мене хороша

КАЖУТЬ, шофер — не дівчака робота. Вічно, мовляв, в роз'їздах, в мазуті... А от мені вона полюбилась ще з шкільної парті.

Після закінчення школи працювала на різних роботах в радгоспі. Але по радіо слухала і в газетах шукала — де набирають слухачів на курси шоферів. Нарешті, знала: в Голованівську організується такі курси. Пішла вчитися, закінчила. Тепер маю права водія. Працюю в Голованівському автопарку. Цікава в мене робота, неспокійна. Завжди бачиш щось нове, коли від'їжджаєш в черговий рейс.

У нас хороший, дружний комсомольський колектив. Допоможуть ширю і радо, не дадуть тебе скривдити, образити. Мої друзі, коли треба, допомагають мені і практично: буває, дещо не можеш відремонтувати, наладити. Тому особливо вдячна я Миколі Пилипенку, Леоніду Підлубному, Миколі Бойку, Івану Безносюку. Вони справляють друзі. Працелюбні, наполегливі. Недарма ж їх портрети красуються на Дошці пошани нашого автопарку.

І не почувую я себе в чоловічому колективі зайвою, не виникає в мене думки, що виконую не свою роботу. Хороша в мене професія. Задоволена я нею.

Ваєнтіна СОПУНЬКО,
шофер автопарку.

З честю несе звання ударника комуністичної праці робітниця швейної фабрики Лідія Каракуліна. Свої виробничі завдання комсомолка виконує на 150 процентів, бере діяльну участь в громадському житті підприємства.

На знімку: Лідія КАРАКУЛІНА.

Фото М. Савкунова.

ніна, але стан справ від цього ніскільки не змінився. Комсомольська організація, знову ж таки, на своїх зборах жодного разу не ставила питання про поведінку юнака. Та й взагалі важко судити, про що ж говорить молодь на своїх зборах і як часто вона збирається разом: у секретаря немає жодного протоколу. Відсутні тут і плани роботи та інша документація, яка свідчила б про діяльність первинної організації.

Валентина виправдовує це відсутністю допомоги з боку міському комсомелу.

Що ж, вона в деякій мірі права: працівники міському не балують мебелю фабрику своїми відвідинками. Інструктор В. Кошелєв,

який відповідає за роботу цієї організації, у минулому році був там разів зо два.

Та все-таки В. Заведєєвій слід більше виявляти своєї ініціативи. Вона не повинна забувати про те довір'я, яке їй виявили комсомольці.

Л. БОГДАНОВА.
м. Кіровоград.

ПІДПИСАВШИ наказ про призначення Валентини Адаменко змінним майстром, начальник заводу Петро Панасович Тимофєєв якось загадково посміхнувся до всіх присутніх, що сиділи в кабінеті, і мовив Валентині: «Бажаю успіхів, сподіваюсь, не підведеш». Коли ж Валя вийшла з кабінету, він, ніби продовжуючи перервану розмову, додав: «Що думають у тому тресті? Не розумію».

Думають, що ми тут з вами в ялькни граємось, а не цеглу виробляємо, — підтримав начальника старший майстер Григорій Юхимович Мережко.

Нічого. Кому ж майстрами бути, як не молодим? Крила ж, говорять, міцніють в польоті, — озвався хтось з присутніх.

Дуже вже вони слабенькі, ті крила. Подумайте тільки: 18 років — і її вже майстром! — перебив його Мережко.

Серцем кожного цегельного заводу вважається формувальний цех. Від роботи формувального цеху залежить робота всього заводу. Саме у такій цех і була призначена змінним майстром комсомолка Валентина Адаменко. Вона добре знала, що робітники поважають майстра тільки тоді, коли той добре знає не тільки всі технологічні процеси, машину, а й не цурається чорної роботи, може замінити кожного з них в першу-ліпшу хвилину. Знала і те, що робітники можуть влаштувати її екзамен.

Так і сталося. По необережності відкатниці Віра Тараненко, потягнувши на себе навантажену цеглою вагонетку, придала ногу. Хтось подав сигнал — прес зупинився.

Що трапилось? — звернулася до чергового слюсаря Валентина, яка в цей час була біля глянцімісу.

А он одкатниці вже роззяву ввіймала, — відповів той, кивнувши головою на робітницю, що стояла, оточивши тісним кільцем Віру.

Пташкою злетіла Валя до потерпілої. Переконавшись, що нічого серйозного не трапилось, а потрібна допомога вже подана, дала команду включити прес.

А на відкатку ж хто стане? — разом запитали дівчата, що стояли на прийманні цегли з транспортера.

Я, — коротко відповіла Валентина, рвучко повернула вагонетку і відкотила на потрібне місце. Всі переглянулися. Мовляв, ану покажи клас, товаришко майстер. А Тетяна Колода навіть вигукнула:

— А вона не боїться руки забруднити!

ІШЛИ дні. Спочатку кожен з них приносив молодому майстрові нові прикраси. То без будь-якої причини на це не вийде на роботу як не одна, то й дві робітниці, то аварія з пресом, а то «забарахлить» глянціміс.

В план, правда, вкладалися, та турбувало молодого майстра інше — відсутність згуртованості, товариської взаємовиручки в колективі.

Що зробити, щоб усі були дружними як там, у Полтаві, у технікумі? — свердлила думка Валентини голову.

„Які корми — такі й надої“

Молочно-товарна ферма третьої бригади колгоспу імені Жданова Новогеорґіївського району.

У дбайливо оформленій рамці — зобов'язання комсомолки Ольги Ющенко: надоїти за рік на кожну фуражну корову по 1.750 літрів молока. Оля — член комітету колгоспної комсомольської організації, і її зобов'язання найвище на фермі. Але й воно порівняно низьке. В інших — ще нижчі. Чому? Пробуємо знайти відповідь. «Які корми — такі й надої», — одноставно пояснюють доярки. Не можна з ними не погодитись, якщо поглянути на чорні купи перегорілого силосу, яким годують корів.

Та навіть цього, з дозволу сказати, «корму» не видають тваринам в достатній кількості. Згідно раціону на кожну корову повинно видаватись його по 8 кілограмів, а насправді ж виходить по 5 — 6 кілограмів.

Ще гірші справи з кормами на тваринницькій фермі другої бригади колгоспу.

Важко при таких кормах добитись високих надоїв, та ще важче нам добувати ці корми, — скаржаться доярки.

Корми до ферми не підвозяться, кожна доярка

заготовляє їх для своєї групи самостійно. І треба мати неабияку спритність та силу, щоб, відібравши на дні ями десятки кілограмів силосу, витягти його по драбині наверх та доставити на ферму.

Заходимо до приміщення, де утримується молодняк. Занедбані, в лишаях і багноці, давно не чищені телята являють жалюгідне видовище. Біля дверей лежить дохла, — вже не перше. Виявляється, що телятниця захворіла і група залишена напризволяще.

Більше трьох тисяч карбованців коштують колгоспові доїльні агрегати, придбані ще восени минулого року. Та стоять вони нерухомо і понині на фермах третьої та другої бригад — чекають дбайливих господарських рук.

Вже не перший рік в колгоспі ведуться розмови про необхідність будівництва в кожній бригаді пунктів штучного осіменіння, та поки що такий пункт обладнаний лише при фермах третьої бригади. Для цієї цілі пристосували кімнату червоного кутка тваринників.

Взагалі культурно-побутові умови тваринників залишають бажати багато кра-

шого. У збудованому у третій бригаді (с. Озера) «домі тваринника» надійно осіла колгоспна контора, тільки на трьох фермах є кімнати відпочинку, але на жодній не обладнано червоних кутків.

Всі ці недоліки не можуть не турбувати комсомольців колгоспу. Та поки що вони не виводять з рівноваги членів комітету колгоспної та секретарів бригадних комсомольських організацій.

Питанням змінли худоби комсомольці не займаються не випадково. Тут довгий час не проводяться збори в бригадних організаціях, не створені комсомольські групи на фермах.

Послаблення внутрішньої роботи призвело до втрачання бойовистості та цілеспрямованості в діяльності організації. Наведені факти — це серйозний сигнал до роботи для молоді колгоспу.

Рейдова бригада:
Ю. ІВАШОВ — інструктор ОК ЛКСМУ,
М. ШРАМКО — член Новогеорґіївського РК ЛКСМУ, А. ГАПОН — слюсар, член комітету комсомольської організації колгоспу імені Жданова.

ДОВІР'ЯМ треба дорожити

ВАЖКО сказати, чому саме Валентину Заведєєву комсомольці мебелювої фабрики обрали своїм секретарем. Чи тому, що цю кандидатуру порекомендував секретар парторганізації т. Шаповал (а з його думкою туг звикли рахуватися), чи просто вже не було бажання сперечатися (бо звітно-виборні збори декілька разів переносилися) — хтозна. Як би там не було, та тільки вже на третій місяць Валентининого секретарювання побачила молодь, що прорахувалася.

...Вона стоїть невдоволено, сердито поглядаючи з-під насулених брів.

— Як комсомольці працюють, питає? А звідки мені знати? Їх тридцять, а я одна, — і лаконічно додає: — І взагалі я можу зараз піти, у мене немає настрою...

Годі й говорити про те, наскільки дивовижно звучить ця фраза в устах людини, якій молодь повірила бути її вожаком. Та у Валентини відносно цього свої міркування. Зрештою, і виявлене їй довір'я її не турбує. Бо інакше — чим можна пояснити той факт, що вона навіть не знає добре своїх комсомольців, їй не відомо, хто з них як працює?

Є на фабриці в бригаді фанерувальників зміна Миколи Марковича Касімова. На підприємстві добре знають її колектив — носить він почесне звання комуністичного. І надзвичайно приємно, що членами цієї робочої сім'ї є і Микола Бідай та Алла Побочина. Вони — комсомольці. І працюють справді по-комсомольському.

На жаль, лише вони двоє з усієї організації стали активними учасниками комуністичного руху. Однак, про їх трудові досягнення, про їх досвід і вміння не велася мова на жодних комсомольських зборах. Та і як могло бути інакше, коли В. Заведєєва до недавнього часу і гадки не мала, що серед комсомольців є такі передовики?

Знають на фабриці й інших молодих спеціалістів — здібних майстрів, добросовісних трудівників. В числі таких називають фанеру-

вальницю Світлану Чередниченко та столяра Тамару Донець.

Як не прикро, але оце і все, чим може похвалитися комсомольська організація підприємства. Молодь до цих пір не стала тут заспівувачем, ініціатором хороших, цікавих справ. Більше того, серед неї частіше трапляються випадки порушення трудової дисципліни, випуску бракованої продукції тощо. У минулому році саме цим «прославили» себе Анатолій Татарчук, Ніна Кузнецова, Любов Полякова, Володимир Поризай та інші.

Неспроста продукція фабрики не користується широким попитом у населення. І хоч, як заявляє т. Шаповал, випадків офіційних рекламацій від державних замовників немає, але ще часто надходять скарги від жителів міст і сіл.

Що й говорити, прикрі, неприємні факти. Але вони ніскільки не турбують молодь фабрики і, зокрема, членів комсомольського комітету. Адже, як не дивно, вони до цього часу не подбали про створення комсомольських постів, організацію рейдів-перевірок якості вироблюваної продукції та економії матеріалів. Тут лише згадуємо, як два роки тому, тількино розпочинаючи свою секретарську діяльність, Володимир Селіверстов організував такі рейдові бригади. Але проіснували вони недовго і з часом зовсім розпалися. Тепер же подбати про відновлення їх нікому.

Цілком зрозуміле обурення викликає ще й такий факт. У відділі технічного контролю теж працюють молоді спеціалісти. Одні з них, як-от Катя Купріянова, користуються заслуженою повагою всього колективу, інші ж — осудженням. Є такий контролер у відділі — Ерік Рубан. Про цього юнака на фабриці вже анекдоти ходять. Він без усякого сорому може залишити своє робоче місце і піти влаштувати особисті справи. От і відкриваються канали, по яких бракована продукція потрапляє до споживачів.

Слід зауважити, що таку поведінку Е. Рубана спостерігають не перший рік. Начальник ВТК вже не одну доповідню написав на ім'я директора фабрики т. Іва-

Трохим ЛЕНЬ

НАРИС

Якось в обідню перерву Валентина поділилась враженнями від прочитаної книги. Її уважно слухали, але розмову не підхопили. «Не читають», — зробила висновок.

А якось, зайшовши до кімнати, де жила Тетяна Колода, Валентина застала багатьох дівчат своєї зміни.

— Дівчата, — звернулася вона до присутніх, — хто знає, де міська бібліотека?

— Я знаю, — почулося кілька голосів разом.

— От і добре, давайте отак гуртом сходим до бібліотеки, — звернулася Валентина до всіх. — Допоможете мені хорошу книжку вибрати.

Дівчата погодилися.

Більше двох десятків книг перебрала Валентина того вечора в бібліотеці, радячись щодо кожної з дівчатами. Ніхто з них певне і не здогадався тоді, для чого вона це робила. Але вийшло так, як і думало: хоч і не всі, а все ж виявились бажані взяти і собі книги. З того часу кожного разу Валентина йшла до бібліотеки тільки в супроводі дівчат.

Так почала зав'язуватись дружба. Це вже був початок тієї дружби, про яку мріяла Валентина. Але, дійсно, тільки початок. Адже таких, що жили в гуртожитку було менше половини. Більшість жили в себе по домівках, були заміжні. Дійти до їх сердець куди складніше.

Одного разу тяжко захворіла відкатниці Тася. — Давайте після зміни підємо в лікарню провідаємо Тасю, — звернулася Валентина в обідню перерву.

Коли поверталася з лікарні, хтось сказав: «Давайте завжди отак, допомагати один одному, коли хто в біді».

Валентина легенько, однимі тільки куточками губ посміхнулася. Це якраз було пробудження тих почуттів, про які вона мріяла.

Так поступово, крок за кроком, молодий майстер Валентина Адаменко почала завойовувати повагу не тільки робітників і робітниць своєї зміни, а й усього заводу.

КІНЕЦЬ року приніс радість Валентині і всій її зміні. Колектив, керований нею, зайняв перше місце в соціалістичному змаганні серед усіх змін заводу. На Дошці пошани красувався не тільки портрет майстра зміни, а й багатьох її членів.

— Валентина, як метеор, — говорили про неї робітники, — всюди встигає.

— А що їй більше робити? Одинока, — говорили інші. — Вийде заміж, такою не буде...

Та коли вже людина взяла розгін, виробила шляху. За 8 років, що пройшли з того часу, як начальник підписав наказ про призначення її майстром, Валентина і заміж вийшла, і дочку має, але зовсім не змінилася, коли не рахувати того, що збагатилася досвідом. Досвідом не тільки в технології виробництва цегли, а й у роботі з людьми. І це головне.

Ось уже який рік її зміна завойовує першість у соціалістичному змаганні. Коли ж почався рух за звання бригад і ударників комуністичної праці, зміна Валентини Адаменко першою включилася в боротьбу за це звання.

Біля Дошки пошани, що біля входу до контори заводу, зупинилися кілька робітників.

— Дивись, як наша Валентина високо забралась, — сказав один із них, показуючи на фото в центрі, — як чайка морська.

— Чайка, а політ, виходить, орлиний, — поправив його товариш. — Майстер зміни комуністичної праці!

м. Долинська.

СУРМАЧІ КОМУНІСТИЧНОГО САМОВРЯДУВАННЯ

(3 Програми КПРС).

Конструкторське бюро на громадських засадах створило молоді конструктори заводу «Червола зірка». В понадурочний час молоді спеціалісти з захопленням віддаються праці по вдосконаленню посівних машин та по створенню нових марок їх.

На знімку: (зліва направо) члени громадського конструкторського бюро інженери ЛІЯ ТРУБІНА, Євген КОССОВ і ЕРІК КОРНІЄНКО за роботою.

Фото К. ВАСИЛЬКА.

ЖИТТЯМ

УЗВІТНІЙ доповіді ЦК КПРС ХХІІ з'їздові Комуністичної партії Радянського Союзу М. С. Хрущов говорив: «Організаторська робота партії і виховання кадрів, активна участь широких мас у громадській діяльності — ключ до нових перемог».

Тому не дивно, що значна частина радянських людей добровільно бере на себе безкоштовне виконання додаткових обов'язків, прагне внести свою частку праці в справу виховання естетичних смаків у підрастаючого покоління.

Хто в Новоархангельському районі не знає самодіяльних митців Скалівського клубу? Аматори сільського закладу культури щороку займають призові місця на районних оглядах. В цих успіхах заслуга не тільки завідуючого клубом І. В. Подоляна.

— Сам я, — визнає Іван Володимирович, — зробив би небагато. Головне в нашій справі — актив. А він у нас чудовий.

Великою популярністю користується у глядачів сільський драматичний колектив, яким керує вчителька Ніна Антонівна Миргородська. В репертуарі гуртка такі багатогранні п'єси, як «Лимеріана» П. Мирного, «Фараони» О. Коломійця, «Пісня серця» Л. Вакулєнка та інші.

Керівниками усіх інших колективів художньої самодіяльності цього клубу також є громадські працівники. Хоровий гурток очолює вчитель Василь Володимирович.

Подоляна, гурток художнього слова — вчителька Олександра Іванівна Максимова, а танцювальний — свинарка Любов Іванівна Бафталовська. Звичайно, коло діяльності цих товаришів не обмежується лише клубом, але для них найвищою платою за їх роботу є вдячність людей.

Трудовіники колгоспних ланів беруть активну участь в усіх заходах, які проводять сільський заклад культури. Дуже часто можна побачити на сцені механізатора, секретаря комсомоль-

рив духовий оркестр механізаторів і керує ним на громадських засадах. Учитель села Калинівки т. Корнієнко, шофер села Обознівки т. Бурлака керують драматичними гуртками, учитель села Обознівки т. Федьковський і голова Іванівської сільської Ради т. Горбаньова керують хоромими гуртками. Всього в Кіровоградському районі на громадських засадах драматичними гуртками керують 21 чоловік, танцювальними — 12, хоромими — 19, музичними — 4.

Досвід роботи колективів художньої самодіяльності

НАРОДЖЕНЕ

ської організації артлі Івана Бабенка. А Галина Скороход не тільки завзято танцює і співає, а й добре працює. В 1961 році вона разом зі своєю ланкою зібрала на кожному з 55 гектарів по 54,8 центнера кукурудзи в сухому зерні.

Нещодавно до завідуючого клубом звернулася Любов Бафталовська.

— Володимировичу, а що коли організувати велике «Свято вулиці»? Присвятити його краєвій трудівниці, яка живе на ній. На будинку цього передовика помістимо красивий щит, фото з написом, що тут мешкає почесна людина.

Пропозиція була одностайно прийнята членами Ради клубу.

Збільшилась кількість громадських керівників художньої самодіяльності і в Кіровоградському районі. В селі Володимирівці цього району бригадир тракторної бригади т. Ковтун створив

на громадських засадах свідати про велику користь такого починання. Цей досвід заслуговує цілковитого схвалення і поширення.

Ось чому обласне управління культури разом з обласним Будинком народної творчості створюють зараз школи по підготовці громадських заступників завідуючих сільськими клубами по масово-політичному і естетичному вихованню. Такі школи мають бути створені в усіх районах області. Вони сприяють розвитку громадських начал в нашому житті, ідейному загартуванню трудящих, зокрема молоді, вихованню в них організаторських навичок і інших якостей, які лежать в основі морального кодексу будівників комунізму.

Б. НИКОЛАЄНКО,
старший методист обласного Будинку народної творчості.

Народна

УЖЕ ДАВНО закінчилася педрада. Розійшлися по домівках викладачі. В кабінеті залишилися тільки ми. Ми — це директор Олександрійської музичної школи М. М. Янов і я.

— Хотілося порадитися, — звернувся до мене Микола Максимович. — Повсюди зараз створюються університети культури. Здається мені, можна б і при нашій школі організувати...

— Треба з викладачами поговорити, — зауважив я. — Звичайно, просто університет культури, в якому читатимуться лекції, створити не важко. От якби вчителі допомогли учням оволодіти музичним інструментом! Члени педколективу з радістю сприйняли пропозицію директора.

— Я вважаю, — сказав викладач по класу баяна В. С. Карпов, — що кожний з нас повинен взяти і в позаурочний час навчати одного учня з числа робітників.

— Вірно, — підтримали товариша комсомолки Алла Квітко і Клавдія Рудяк.

— Ти бач, як молодь тон задає, — піднявся з-за столу Микола Максимович Янов і, трохи помовчавши, зідерикувавши глянув на викладача теоретичних дисциплін І. І. Худяка. — Що скажеш?

— Не нам від юні відставати, — розсміявся Іван Іванович. — Будемо разом з вами теоретичний курс читати.

... Незабаром на підприємствах міста стало відомо про набір в університет культури при музичній школі.

Понад тридцять робітників Олександрії регулярно, тричі на тиждень, почали ввечері заповнювати просторе приміщення школи. Тут їх радо зустрічали такі ж, як і вони, молоді вчителі-комсомольці Анатолій Гребенюк, Віктор Кучер, Алла Квітко та багато інших.

Восени минулого року відкрився наш народний учбовий заклад. Часу, здається, пройшло небагато. Але для робітника рудоремонтного заводу Степана Турбаєвського, будівельника Миколи Золотаря, учня технічного училища Миколи Цицарученка, секретаря комсомольської організації гудзикової фабрики Галини Гладкової та їх товаришів час не пройшов даремно. Всі вони вже досить успішно володіють тим чи іншим музичним інструментом.

А наприкінці минулого року наш університет був перетворений у народну музичну школу для робітників. Вона розрахована на два роки. Є думка продовжити термін навчання до 4 років і прирівняти її до спеціальної вечірньої музичної школи.

Пройде небагато часу, і тридцять молодих робітників без відриву від виробництва одержать спеціальну освіту.

В. ШКЛЯР,
завуч Олександрійської музичної школи.

ДОПОМОЖЕМО КОЛЕГАМ

ЛЯЛЯ Ленська була здивована вкрай — її малюнок сирнікової коробки, оцінений в загальноосвітній школі на «задовільно», в художній школі був похвалений. Викладач А. В. Шевченко так і сказав: «Малюнок виконано добре». Чия ж думка правильніша? А. В. Шевченку та іншим викладачам Кіровоградської дитячої художньої школи вже не раз доводилося зустрітись з тим, що часто роботи учнів оцінюються занадто по-різному. Далі так не могло бути, бо в учнів вироблялися двоїсті міркування про настоячу задачу обох шкіл, і школи вже здобули учнями навички зводилися нанівець.

— А що, коли ми допоможемо своїм колегам в загальноосвітній школах, — запропонував якось А. В. Шевченко викладачам.

Г. Л. Плісова і Л. І. Бондар погодилися з ним. Щоправда, спочатку добре обмірковували все — часу в них обмаль, ро-

боти своєї хоч відбавляй. Однак порадилися з завідуючим міською і вже в жовтні минулого року в художній школі став працювати семінар викладачів малювання загальноосвітніх шкіл м. Кіровограда. Заняття відбуваються двічі на місяць, і на кожному з них слухачі задають чимало запитань.

Поступово все налагоджувалося. Програму семінару було розроблено відповідно до програми з малювання в загальноосвітніх школах. Слухачі вже зацікавлені бесідами про малюнок і його значення, про значення композиції в живопису.

Проте в загальноосвітній школах уроки малювання були все ж блідими. Невистачало відповідних наочних посібників для малюнка з природи. І тут викладачі художньої школи допомогли колегам. Спільно з учнями вони виготовили для кожної школи міста симетричні рельєфні гіпсові трилітніки.

А. ЧУБЕНКО,
м. Кіровоград.

ІШОВ останній урок. Восьмикласники Новоукраїнської середньої школи № 1 висипали на вулицю, стрункими рядами вишкувались на спортивному майданчику. Всі підтягнуті, веселі, бадьорі. В кожного в руках лижі. Сьогодні у юних спортсменів радісний день. Вони проводять свій традиційний зимовий крос.

— Всі готові до змагань? — запитав вчитель фізичного виховання Альберт Володимирович Масол.

— Так! — хором відповіли восьмикласники.

Швидко один за одним виходили учні на дистанцію. Альберт Володимирович поглядав на секундомір і про себе думав: «Хочби всі вклялися у потрібний час. Тільки б не відстали Коля і Галина. Вони ж іще не навчилися добре ходити на лижах...»

Роздуми вчителя перервала група молоді колгоспу «Дружба», яка поверталась з ферм та з бригад.

— Над чим замріялись, Альберте Володимировичу? — запитав Михайло Титенко.

— Та так, дивлюся на секундомір. Час уже прибувати моїм лижникам на фініш, — відповів вчитель.

— Он уже мчить ваш лижний загін, — вступив у розмову колгоспник Анатолій Іщенко.

З-за рогу вулиці до фінішу один за одним поспішали школярі.

— Здорово йдуть! — сказала комсомолка Антоніна Цьома. — Колись і я любила цей вид спорту.

— А чому «колись»? — поцікавився вчитель. — Невже тепер перестала любити?

— Ні, не перестала, — опустивши рясні вії, відповіла Антоніна. — Та хіба в колгоспі лижами займаєшся...

— А чому б і ні, — наполягав Альберт Володимирович. — Хочете, приходьте всі у неділю і перекажіть товаришам своїм. Займемося спортом.

Юнаки та дівчата прийшли. Лиж вистачило всім. Альберт Володимирович розпочав тренування. Терпеливо роз'яснював і показував кожному, як кріпити лижі, користуватись палицями, робити кроки. Спочатку не все ладилось. Але згодом колгоспна молодь оволоділа ходінням на лижах. На наступну неділю призначили змагання. Юнакам треба було пройти п'ять кілометрів, дівчатам — три.

Велинням серця

СЕРЦЕ Альберта Володимировича сповнилось великою радістю. «Так ось ви які! — думав він. — З таких будуть непогані спортсмени, бо є в них найголовніше — палке бажання».

Допізна заснідалась молодь. Вирішували, де в артлі обладнати спортивні майданчики, коли розпочнуть заняття.

— Матеріали для виготовлення баскетбольних щитів, волейбольних стовпів, городків, тенісних столів, думаю, правління нам виділить, — сказав вчитель. — А я з учнями зроблю все в шкільній майстерні, потім з вами обладнаємо спортмайданчики в кожній бригаді.

Голова артлі В. І. Супрун і секретар парторганізації Є. Я. Фартушняк схвально поставились до починання молодого вчителя.

— Ну що ж, — сказав т. Супрун. — Хороше діло ти задумав. Берись. Що буде треба, приходь, не відмовляйся, а з лісоматеріалом, хоч і скрутувало, але виділимо.

Задзвеніли пилики в шкільній майстерні. Учні під керівництвом А. В. Масола заготовляють матеріал для обладнання бригадних спортивних майданчиків...

А ввечері вчитель фізкультури займається з молоддю в секціях згідно графіка. Зараз проходять змагання шахістів і шашістів на першості колгоспу. 15 юнаків вивчають штангу і теорію гри в хокей. Розпочинаються заняття з вільної боротьби. А прийде весна — вся спортивно-масова робота перенесеться на свіже повітря, на майданчики...

— І в колгоспі є багато обдарованої молоді, — заявив на районній конференції ДССТ «Колгоспник» А. В. Масол. — Це Михайло Титенко, Віктор Колпак, Анатолій Ляшенко, Олександр Люшин та інші. Всі вони з бажанням займаються спортом. Пройде небагато часу і колгоспні фізкультурники покажуть свої здібності в змаганнях. Є багато молоді і в інших колгоспах. Але з нею ніхто не займається. Звертаюся до всіх учителів фізкультури: давайте візьмемося за поширення спорту на селі. Адже це наша кровна справа, продиктована мудрими рішеннями ХХІІ з'їзду КПРС, самим життям. Я роблю це по велінню свого серця.

Так, це веління серця — виконання громадського обов'язку. Хай же іскри благородного комуністичного чуття ніколи не покидають вчителя-ініціатора і запалють серця інших вчителів фізкультури на хорошу, корисну справу в ім'я комуністичного завтра.

В. БАЛАНДА,
м. Новоукраїнка.

— Вільній і класичній боротьбі навчили б нас. Адже добре самі володієте цим видом спорту. Нормативи майстра спорту виконали на останніх змаганнях. Знаємо, читали в обласній газеті «Молодий комунар».

— А нам би в баскетбол, — наперобій зашебетали дівчата...

СЕРЦЕ Альберта Володимировича сповнилось великою радістю. «Так ось ви які! — думав він. — З таких будуть непогані спортсмени, бо є в них найголовніше — палке бажання».

Допізна заснідалась молодь. Вирішували, де в артлі обладнати спортивні майданчики, коли розпочнуть заняття.

— Матеріали для виготовлення баскетбольних щитів, волейбольних стовпів, городків, тенісних столів, думаю, правління нам виділить, — сказав вчитель. — А я з учнями зроблю все в шкільній майстерні, потім з вами обладнаємо спортмайданчики в кожній бригаді.

Голова артлі В. І. Супрун і секретар парторганізації Є. Я. Фартушняк схвально поставились до починання молодого вчителя.

— Ну що ж, — сказав т. Супрун. — Хороше діло ти задумав. Берись. Що буде треба, приходь, не відмовляйся, а з лісоматеріалом, хоч і скрутувало, але виділимо.

Задзвеніли пилики в шкільній майстерні. Учні під керівництвом А. В. Масола заготовляють матеріал для обладнання бригадних спортивних майданчиків...

А ввечері вчитель фізкультури займається з молоддю в секціях згідно графіка. Зараз проходять змагання шахістів і шашістів на першості колгоспу. 15 юнаків вивчають штангу і теорію гри в хокей. Розпочинаються заняття з вільної боротьби. А прийде весна — вся спортивно-масова робота перенесеться на свіже повітря, на майданчики...

— І в колгоспі є багато обдарованої молоді, — заявив на районній конференції ДССТ «Колгоспник» А. В. Масол. — Це Михайло Титенко, Віктор Колпак, Анатолій Ляшенко, Олександр Люшин та інші. Всі вони з бажанням займаються спортом. Пройде небагато часу і колгоспні фізкультурники покажуть свої здібності в змаганнях. Є багато молоді і в інших колгоспах. Але з нею ніхто не займається. Звертаюся до всіх учителів фізкультури: давайте візьмемося за поширення спорту на селі. Адже це наша кровна справа, продиктована мудрими рішеннями ХХІІ з'їзду КПРС, самим життям. Я роблю це по велінню свого серця.

Так, це веління серця — виконання громадського обов'язку. Хай же іскри благородного комуністичного чуття ніколи не покидають вчителя-ініціатора і запалють серця інших вчителів фізкультури на хорошу, корисну справу в ім'я комуністичного завтра.

В. БАЛАНДА,
м. Новоукраїнка.

мундирів, які за мить вже були на плечах партизанів Дубняка і Юрка.

КОЛИ гримнув вибух, освітивши все навколо. «Опель-капітан» вже був далеко від мосту. Він петляв покрученою степовою дорогою, вблискуючи під місячним промінням чорним кузовом. А все трапилося кілька хвилин тому. Безлюдний і тихий степ. Крутий поворот, потім спуск, і світло фар врзалося у міст з дерев'яною сторожкою, що стояла поруч. Мружачись від світла машини, на мосту з'явилися два озброєних гітлерівці. Під'їхавши до охорони впритул, шофер натиснув на гальма. Рипнули дверцята, і перед вартовим гостав широкоплечий оберлейтенант, що сидів поруч шофера-єфрейтора. Згасли фари, і в ту ж мить перед очима вартових блиснув револьвер.

В. КОРОЛЬ

ОПОВІДАННЯ

— Хенде хох! — наказав обер.

Ті покійно звели руки вгору. В цю ж мить єфрейтор обеззброїв фашистів, надійно зв'язав їх вірвонкою.

— Лігст! — знову наказав обер, показавши рукою на землю. Забілили два ящики з вибухівкою, дбайливо вкладені єфрейтором у отвори кам'яної основи моста. Туди гадючкою повисав вогник. І єфрейтор, і обер пробігли повз лежачих охоронців. Грюкнули дверцята, і «Опель» рвонув уперед. Спалахнуло небо, і за мить розкошисто прогрімів вибух.

ОБЕР-ЛЕЙТЕНАНТ пройшовся по землянці, втомлено сів за стіл. Розгорнув карту і повів по ній червоним олівцем.

— Хирівка... Кіровоград... Крутий Яр... Зупинившись на назві «Сахарівський міст», перекреслив її. Знов пройшовся по землянці, посміхнувшись, заглянув у вічі єфрейтору, що сидів тут же.

— Доведеться тебе, Юро, вже в унтерні... Заслужив ти сьогодні...

Юрко відповів веселою посмішкою. — А добре вийшло, Михайле Михайловичу? Наче уві сні. А моста нема... Театр прямо...

— Театр... — задумливо повторив Скирда. — Ще багато буде таких «театрів»... Іди-но, Юрко, переодягайся в своє та відпочивай. Треба буде — покличу. Надобраніч!

Скирда скинув з себе мундир і картуз, сперся ліктями об стіл і поклав голову в долоні. Стулились повіки. В цей час у землянці з'явився посильний. Він вагався розбудити командира.

— Повернулася розвідка? — запитав Скирда, відігнавши від себе сон.

— Повернулася, товаришу командир.

— До мене!

В землянку ввійшли два літніх партизани у селянському одязі.

— Що принесли? — запитав Скирда, запалюючи цигарку.

— О четвертій годині через Мар'янівський роз'їзд пройде поїзд з боєприпасами. У чотирьох вагонах мольда, насильно забрана фрідрами для будівництва прифронтових оборонних споруд.

Коли розвідники залишили землянку, у Скирди визріло рішення: на роз'їзд послати півсотні бійців під проводом досвідченого командира Дубняка та комсорга Юрка.

ИШЛИ лісом. Під ногами шаруділо листя, де-не-де глухо тріскотіло сушняк. Злітали сподохані птахи. Зникли дерева, загін перейшов дощину і спинився. Дубняк глянув вздовж залізниці. У напрямі роз'їзду блимав червоний семафор. За ним тьмяно вмальовувались контури будинку, з вікон якого пробивались бліді промені світла.

— Заслони виставлені скрізь? — запитав Дубняк Юрка.

— Так!

— Тоді ходім!

На певній відстані один від одного до приміщення роз'їзду наближались троє: Дубняк, Юрко і білорус Костка, широкоплечий літній чоловік, який вже не раз відзначався в розвідувальних діях. Через велике, завішене до половини вікно, було видно, як рухалась тінь людини. Юрко обережно схопився за карниз і заглянув всередину. Біля телефонного апарату сидів гітлерівець. Другий шось писав.

Коли Юрко залишив вікно, всі троє стали біля дверей. Дубняк натиснув на ручку. Навшпиньки пройшли по коридору. Враховуючи те, що наступні двері могли бути замкнені всередині, Дубняк шосили вдарив ногою, і вони, заgrimівши, розчинилися навстіж. Дула трьох пістолетів сходило заглянувши в обличчя лейтенанта.

— Скидай шмаття! — наказав Костка. — Шнель!

Німці не розуміли. Тоді Юрко повторив наказ їхньою мовою. Ті тремтячими руками розстебнули гудзики

Задзвонив телефон. Дубняк наказав одному з полонених взяти трубку.

— Без натяків! — суворо попередив він Німець в одній білизні вислухав телефонограму і відповів:

— Є зустрічати поїзд № 68.

— Отак! — одним видихом сказав Дубняк і шосили брязнув трубною об підлогу. Вона розлетілась на шматки.

НАДІЙНО зв'язавши руки і ноги німцям та заперши їх у комірчини, Юрко і Костка поспішили за Дубняком, який вже натискав на рукоятки семафора. Вони не піддавались: їх тримав замок. Тоді в руках з'явився шматок рейки. Удар — і замок відлетів геть. Прийшли в рух дрти по металевих блоках. Семафор відкрито.

Пролунав перший сигнал паровоза. Дубняк повторно натиснув на рукоятки, і на семафорі знову з'явився червоний сигнал. Всі троє побігли назустріч поїзду. Ось другий гудок, третій, і паровоз, важко чмихаючи, зупинився. На деякій відстані від нього Костка сховався за насипом, де розташувались партизани. Дубняк і Юрко впевненими кроками підійшли до паровоза, з якого виткнулось пихате обличчя унтера.

— Вас іст лос? — запитав той, спускаючись по сходах.

Підійшовши впритул до унтера, Юрко, який досконаліше володів німецькою мовою, ніж Дубняк, заговорив першим. Він пояснив, удаючи з себе стурбованого, що по той бік роз'їзду ремонтується залізниця аварійним загоном, який прибув на двох дрезинах зі станції, що для прискорення заміни пошкоджених шпал треба послати частину охорони ешелону.

Унтер трічі свиснув. З вагонів почала зіскакувати охорона.

ДУБНЯК і Юрко стояли біля паровоза, з тривого дивлячись на темнозелені фігури, які рухались у бік роз'їзду. Ось вони відокремились від ешелону. Дубняк і Юрко майже одночасно метнули в той бік по дві гранати. З-за насипу застрочили автомати. Німці зметались в усі боки, падали на землю. Безладну стрілянину відкрили охоронці, що залишилися біля вагонів. Але влучний вогонь партизанів дістав і туди. Дубняк і Юрко скочили на паровоз.

— Повний назад!

Машиніст кинувся до приладів. Локомотив шосили чмихнув, і важкі колеса застукотіли по рейках. Юрко виглянув у віконец У напрямі поїзда пролетіло кілька черг трасуючих куль. Та поїзд мчав. Машиніст вів його відмінно, розгадуючи таємниці того, що трапилося. Через сіру світанкову моросінь Дубняк помітив обрис лісу, що починався десь за мовчазними яругами, оброслими густими терниками.

— Стій!

Поїзд заскреготів гальмами, зупинився. Партизани кинулись до вагонів. Забрязчали важкі двері. Ящики, ящики... Та ось з кількох вагонів, збившись до купи, дивились зляканими очима люди.

— Ви вільні, товариші! — неслось понад составом. Група юнаків тягнула папівертвого від переляку німця, частуючи його штурханами.

— Ухитрився схватись. Шо з ним робити? — запитували вони у Костки.

— А ми йому вантаж у руки — і до табору. А там вільно буде.

Визполені і партизани змішались в єдиний потік.

— А ти куди? — звернувся до машиніста Юрко.

— З вами, а поїзд на стрічного пустимо.

Лунко забряжчали буфери. Поїзд набирив швидкість. Дубняк і Юрко стояли осторонь, спостерігаючи то за рухом поїзда, то оглядаючись туди, де люди з трофеями на плечах пірнали у темні острівки переліків. Все швидше миготіли вагони. З паровозної будки на ходу метнулася чорна тін і зникла за насипом. З часом Дубняк і Юрко почули біля себе голос машиніста:

— Обов'язково стрічного зіб'є!..

Коли останній вагон мав схватись за поворотом, з його покрівлі вдарила автоматна черга. В очах Юрка захиталась земля, зорі, а поїзд, здавалось, крутнесь на одному місці. Підтриманий Дубняком і машиністом, партизан схопився рукою за груди. Картуз з ворожою кокардою покотився з насипу. Польовий вітерець, що налетів у ту мить, розвіяв волосься, дихнув прохолодою і зник, обдавши Юркове чоло запахом польових квітів.

— Юрко!.. Юрко!.. — глухо кликав його Дубняк. Хлопець не озивався.

„ОЛОВ'ЯНІ СОЛДАТИКИ“

ПРО ТЯЖКУ долю дореволюційної робітничо-селянської молоді розповідається в новій повісті Спиридона Добровольського «Олов'яні солдатики», що наприкінці минулого року вийшла у видавництві «Молодь».

Кіровоградські читачі знають свого земляка по його книжках «Заради життя», «Тече річка-невелчка». А зараз невтомний і талановитий письменник подарував молоді ще один твір.

В селі Лозоватка нашої області серед сотень бідняків жив багатосімейний злидар — Архип Дейнека. Завжди обірваний і голодний, він часто думав над тим, як вивести своїх дітей у люди. Але для цього треба було їх вчити. Такої можливості селянським біднякам не мав. Від людей він чув, що в місті є фельдшерська школа пійськового типу, де навчають на державні кошти. Але як туди потрапити? З допомогою волосного фельдшера він подав заяву, а незабаром одержав лист за підписом начальника школи полковника Артурова. «Прошу доставити вашого сина на вступні екзамені, що мають відбутись 20 серпня цього року», — писалось у листі.

Збираючись до губернського міста, старий Дейнека говорив своєму чотирнадцятирічному сину:

— От, Грицю, годі вже в гною борбатися... Підеш у губернію, вченим будеш...

Мало зрозумілий, але спокосливий світ відкрився перед очима Григорія Дейнеки.

З великими труднощами вдалося юнакові поступити до фельдшерської школи.

Серед прийнятих вихованців один тільки Гриць був з села, і тому його прийняли недружелюбно. Над ним часто глузували однокласники, бувало й таке, що частували кулаками. Найбільш причепливим до Гриця був Гудзь. Одного разу він нізачо ударив Дейнеку. Той з сльозами на очах покрокував до класу. І в цей час чиясь міцна рука лягла на плече-Гриця. Перед хлопцем стояв син місцевого робітника Сашко

Чорний. Він сів з Грицем на лаві, обняв його.

— Бачу, як над тобою знущається Гудзь. Ти йому дай так, щоб він юшкою умівся, — говорив Сашко.

Такої нагоди довго чекати не довелося. Якось Гриць упустив на підлогу олівець і, коли нагнувся, щоб підняти, до нього підійшов Гудзь і скубнув за чуба. Недовго думаючи, Гриць випростався і з усієї сили ударив Гудзя по обличчю. Між хлопцями зав'язалась боротьба. Потім Гриць повалив Гудзя на підлогу і почав бити. Після такої бійки Гудзя взяли до околотка, де він пролежав кілька днів.

— От і молодець, Гриць! — сказав Сашко Чорний, пододаючи руку переможцеві. — Будем з тобою дружити.

За два роки навчання в школі Гриць багато дечого зрозумів. Він став розвиненим, а в цьому йому допомагали і підручники, а головне життя, яке він спостерігав на кожному кроці. Він добре усвідомив: гірка і тяжка доля робітників та незаможних селян може змінитися лише тоді, коли не буде буржуазії. А як цього досягти? — не вкладається в його молодій голіві. Про партію він ще не знав, але коли люди, подібні революционеру Заволовському, борються за шастя народу, значить, ними хтось керує. А хто?

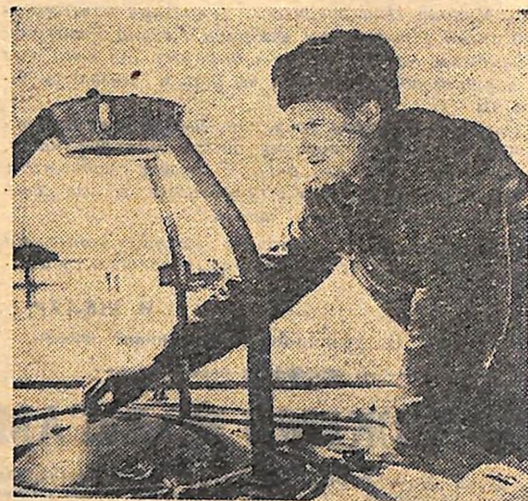
Про те, як ішов Гриць по важкому шляху життя, як поступово він стає борцем за шастя свого народу, і розповідається в творі.

Книга написана правдиво, її герої — це юнаки буремних років Жовтневої революції, які з ентузіазмом билися за кращу долю свого рідного народу. Автор на прикладі Сашка Чорного, Гриця Дейнеки показує, як росли і розвивалися справжні бійці за кращу долю трудивників міста і села.

Сам письменник Добровольський скінчив у старі часи фельдшерську школу військового типу і тому так широко і правдиво розповідає про життя «олов'яних солдатиків».

І. ЗАМЧ.

НА ШОСТОМУ КОНТИНЕНТІ

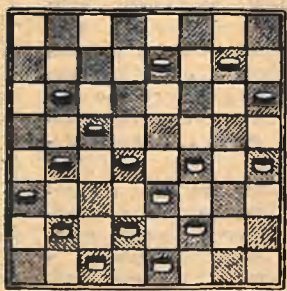

Учасники сьомої радянської антарктичної експедиції трудяться з великими піднесенням. В Антарктиці в розпал південнополярне літо, гаряча пора для вчених. Дослідники з перших же днів перебування на континенті включилися в комплексні спостереження.

На знімку: інженер-геофізик В. ВЛАСОВ готує фотокамеру для спостереження за полярним сьавом. Фото спеціального фотокореспондента ТАРС С. ПРЕОБРАЖЕНСЬКОГО.

Фотохроніка ТАРС.

В. о. редактора В. МАЛИНОВСЬКИЙ.

Білі починають і виграють. Склав М. Мужиковський.

ШАРАДА
Перший склад знайдіть ви в ноті
І додайте цифру потім.
І тоді розгадка буде —
Проживають в ньому люди.

П. БОНДАРЕНКО.
м. Бобринець.

ВІДПОВІДЬ

на шахову задачу, вміщену в газеті за 11 лютого цього року:

Tgl—dlI

Першими правильні відповіді надіслали сьлюсар Володимир Борщенко з Кіровограда, учень Кіровоградського медичного училища Федір Марков, олександрівець Микола Щупка, учень Бобринецького училища механізації сьльського господарства Микола Артемов та інші.

Пишіть!

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00064.

Зам. № 1391. Т. 27.000.

Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.